

In Memory

Наукову Раду при Світовому Конгресі Вільних Українців. За його головування Наукова Рада стала академічним координаційним центром українських наукових товариств і українських університетів у діаспорі. Наукова Рада спричинилася до планування англомовного перекладу “Історії України-Руси” М. Грушевського і проведення низки наукових конференцій і з’їздів. Був також президентом Української Асоціації Університетських Професорів та головою Академічної Ради при Уряді Української Народної Республіки в екзилі.

Коло наукових інтересів професора дуже широке, але найбільшу увагу він приділяв вивченню спадщини Михайла Грушевського. У 1960-х – 1980-х роках професор Винар започаткував нову міждисциплінарну галузь гуманітарних знань – грушевськознавство. Почав систематично досліджувати життя й діяльність найбільшого історика і громадсько-політичного діяча України ХХ століття Михайла Грушевського. Особливий піїтет він мав до мемуаристики й спонукування багатьох українських діячів до написання мемуарів, що їх він друкував на сторінках “Українського історика”.

Любомир Винар був українським і американським істориком. І у пам’яті нащадків він залишиться людиною великої сили Духу і надзвичайної наполегливості у досягненні мети.

В. Піскун

ВОЛОДИМИР КОСИК

(26.11.1924 – 12.06.2017)

12 червня 2017 року у Парижі (Франція) помер Володимир Косик, український історик, що спеціалізувався на історії України періоду Другої світової війни, історії УПА та історії французько-українських взаємин. Співзасновник і Почесний голова Центру досліджень визвольного руху. Упродовж 1949–1970 років В. Косик працював журналістом (псевдонім – Борис Марченко). Друкувався в українських еміграційних і французьких виданнях, працював у редакціях журналу “Визвольний шлях” (Лондон) і газети “Шлях перемоги” (Мюнхен), що були друкованими органами Закордонних частин ОУН. Заснував франкомовний журнал “L’Est européen” (“Європейський схід”). У 1956–1960 рр. він очолював редакцію українських програм “Радіо Тайбей”.

Народився Володимир Косик 26 листопада 1924 року на Дрогобиччині в с. Вацевичі (нині Залужани) в селянській родині. У дитинстві відвідував “Рідну школу” в Дрогобичі, а в часи Другої світової війни був членом Юнацтва ОУН (з 1939 року). У 1943 році німці вивезли його як остарбайтера до Берліна. Звідти в 1946 році він нелегально перейшов кордон до Західної Німеччини, а з 1948 року жив у Франції.

Освіту здобув навчаючись у Сорбонні, Інституті історії сучасних міжнародних відносин і в Національному інституті східних мов і цивілізацій університету Париж-3 (1949–53, 1976–78).

У 1974 р. захистив докторську дисертацію в Українському вільному університеті в Мюнхені, тема: “Політика Туреччини щодо України за часів Мазепи і Орлика”. А у 1981 р. захистив докторську дисертацію в університеті Париж-1 (Пантеон-Сорбонна) на тему “Політика Франції щодо України (березень 1917 – лютий 1918 рр.)”.

Упродовж усього життя брав активну участь у громадському житті українців у Франції. У 1962 р. очолив Об’єднання українців у Франції та провід ОУН у цій країні. З 1972 року – директор Української інформаційної служби у Франції.

Після проголошення незалежності України професор Володимир Косик налагодив тісні зв’язки з Україною, читав лекції з історії України в українських університетах, а з 2000 року обіймав посаду професора Львівського національного університету імені Івана Франка.

Найвідомішою працею В. Косика є “Україна і Німеччина у Другій світовій війні” (французькою мовою) (1986). У 1992 і 1993 роках її перевидали українською. Книга стала першою в українській історіографії працею, яка на підставі багатьох німецьких джерел аналізувала політику нацистської Німеччини щодо України напередодні та під час Другої світової війни. А також застановив, що українське питання було одним із визначальних у ході війни.

In Memory

За публікації французькою мовою про Україну уряд Франції нагородив Володимира Косика однією з чотирьох найбільших відзнак Франції – Орденом мистецтв, письменства і гуманітарних наук (1998). Крім того, він мав Золоту медаль УВУ (2000), орден “За заслуги” III ступеня, був лауреатом Міжнародної літературної премії ім. Івана Кочелівця (2000), почесним членом Головної бурави Всеукраїнського братства ОУН-УПА (1995).

В. Піскун

ОСИП ЗІНКЕВИЧ (4.01.1925 – 18.09.2017)

18 вересня 2017 року відійшов у вічність Осип Зінкевич, за фахом хімік, за покликанням – український літературознавець, видавець. Голова правління українського незалежного видавництва “Смоло-скип”, член Вашингтонського Комітету Гельсінкських Гарантій для України. Член Національної спілки письменників України (1994), член редколегії газети “Літературна Україна”. Організатор і перший голова Музею-архіву українського самвидаву в Україні (1998). Упорядник “Енциклопедії дисидентського руху” (2010). Кавалер орденів “За заслуги” (1997) та князя Ярослава Мудрого V ступеня (2010).

Народився Осип Степанович Зінкевич 4 січня 1925 року в с. Малі Микулинці, нині с. Потічок Снятинського району Івано-Франківської області в селянській родині. Після Другої світової війни потрапив за кордон. Жив у Німеччині, потім у Франції, де у 1954 році закінчив інститут індустріальної хімії. Замолоду брав участь в українському молодіжному русі. У 1956 році переїхав до США.